

[Ellemann-Jensen]

træghed, den danske regering i mange situationer udviser i EF-samarbejdet. Det er ikke rimeligt, at det indtryk begynder at brede sig ude omkring, at Danmark gerne høster de økonomiske fordele ved EF-samarbejdet, men at den danske regering er mere end tilbageholdende, når det drejer sig om at udbygge samarbejdet inden for EF. Det er også en udvikling, der kan hæftes på begrebet »danmarkisering«: det lille land, der gerne høster fordelene, men som søger at løbe fra forpligtelserne.

Det samme gælder den danske energipolitik, hvor Danmark ganske vist kan udvise smukke resultater med hensyn til energibesparelser, men hvor vi samtidig vægrer os ved at sikre den langsigtede energiforsyning ved at tage endelig stilling til spørgsmålet om atomkraft. Vi noterer os med bekymring, at regeringen fortsat trækker denne beslutning i langdrag på grund af de indre problemer i socialdemokratiet. Det bliver en kostbar forsinkelse. Og vores tillid til, at energiministeren forstår at formulere og administrere en betryggende energipolitik, kan ligge på et meget lille sted.

I sin omtale af erhvervenes forhold var statsministeren inde på problemet om den manglende forståelse i befolkningen for produktionens vilkår, og statsministeren sagde, at regeringen tillægger erhvervenes trivsel stor betydning. Men regeringens og statsministerens forståelse for erhvervenes vilkår kom måske endnu mere klart frem i bemærkningen:

»Hvor der skabes mulighed for en bedre indtjening, må den bruges til investeringer i arbejdspladser, ikke til øget forbrug for ejere og ledelser.«

Se, rent bortset fra, at statsministeren altså her skaber et modsætningsforhold på et arbejdsmarked, der i forvejen er plaget af misundelsens sot, er det en meget primitiv tankegang, der her afsløres. Parolen lyder altså, at profit straks skal bruges til investering i et eller andet. Men sådan som vores erhvervsøkonomiske system fungerer, skal profit også bruges til at give aktionærerne udbytte, sådan at man kan lokke den nødvendige risikovillige kapital frem. Og profit skal også bruges til henlæggelser til reserver, for at virksomhederne selv kan finansiere senere investeringer på tidspunkter, hvor afsæt-

ningsmulighederne giver grundlag for at investere.

Statsministerens erhvervssyn er for snævert, og det er farligt, for det fører videre til den konklusion, som socialdemokratiet da også drager, og som vi lige har hørt hr. Ole Espersen antyde: at samfundet skal have styr på erhvervenes investeringer. Derfor er vi ikke trygge ved det industripolitiske kontaktudvalg. Vi opfatter det som et nyt forsøg fra regeringens side på at styre erhvervsudviklingen. Det er ikke mere styring, der er behov for, og det er ikke kunstige kapitaltilførsler i stil med økonomiministerens afpresningsforsøg over for forsikringsselskaber og pensionskasser. Der er behov for at lette erhvervenes omkostningsbyrde, for at befri dem for snærende bånd, men regeringen har gjort det stik modsatte i det sidste år: nye skatter, nye restriktioner, og så stiller man bagefter med nogle lunser, der skal fordeles i et kontaktudvalg. Altså, først slår man ned, og så klør man lidt bag øret. Det er taktikken, og man mærker jo hensigten.

Venstre har som sit alternativ fremlagt forslag til, hvad vi kalder en erhvervsdynamisk skattepolitik, der i de kommende år kan lette erhvervenes skattebyrde med 5-6 mia kr., og som kan danne grundlag for ny valutaindtjening og ny beskæftigelse. Venstre har med sine forslag til en politik, som skal sikre, at det kan betale sig at arbejde, peget på, hvordan en lang række hindringer for en positiv erhvervsudvikling kan fjernes. Det er altså ikke umuligt at sikre produktionen bedre vilkår – det er bare viljen, det kommer an på.

Statsministeren kom specielt til at afsløre regeringens manglende forståelse for landbrugets helt akutte problemer med sin bemærkning om, at man vil overveje handling, hvis der viser sig behov for det. Ja men sig mig, er der ingen i regeringen, der følger med i de seneste skræmmende undersøgelser af landbrugets økonomiske forhold, f.eks. det, der er kommet fra Jordbrugsøkonomisk Institut? Er man ikke klar over, hvor store og hvor akutte problemerne er? Det er man åbenbart ikke. Venstre har derfor krævet en forespørgselsdebat om landbrugets situation og om regeringens svigtende indsats på dette område. Vi vil til brug for denne debat fremlægge vores forslag om, hvordan landbrugets aktuelle kvælende gældsbyrde kan blive lettet